

többnyire egyéni tevékenységeinkkel töltöttük el a csendes pihenő idejét. Néha ilyenkor vívtunk sakkjátzmákat Józsvival.

Amikor egy nap leforgása alatt többünknek kellett áttanulmányoznia a heti irodalmat, beosztottuk az

írás útvonalát. Amikor zárkázás-kor került hozzám az anyag – azzal, hogy reggel tovább kell adnom –, az éjszakai lehetőséget kellett igénybe venni. Csak a mellékhelyiségben volt mód a világítás használatára. A Tanú zárkatársak mindig ilyenkor

olvasgatták tanulmányaikat, vagyis sorba kellett állnom. Igyekeztem ébren tartani magam, amíg alkalmas időpont nem kínálkozott az olvasásra.

Habos László

„Szívbjaj”

Szégyen. Megsemmisülés. Szétmar mindent. Elbujdosás (elcsépelet), de hová? A test igen, behúzódik valahová, ahol nem látják. A lélek? Összekucorodik, de elbujjni nem tud. Szégyen mások előtt. Rossz. A legrosszabb – szégyen magunk előtt.

*

Az utazási prospektusok szétdobálva hevertek a dohányzóasztalon. A színes tengerparti képek hívogatóak voltak. Csupa mosolygós ember nézett a kamerába, a háttérét sokszintes, modern szállodák adták. Emma ingerülten beletúrt a kupacba, karján karkötők csörrentek meg.

– Miért nem lehet már végre eldönteni, hogy az idén hova megyünk!? – gondolta bosszúsan.

Minden évben ez van. Hajtanak, robotolnak a vállalkozásban, s aztán olyan nehezen jön össze a nyaralás. Pedig hála Istennek, pénz, az van rá. Persze ő már nem is menne akárhová. Tavaly is megmondta Lalinak kerek-percec, hogy csak öcsillagosba és all inclusive-ba.

Felállt, és indult kifelé a hatalmas nappaliból, amikor megcsörrent a telefonja. Felkapta. Átfutott a gondolat az agyán, hogy ha Lali hívja, kész tények elé állítja. Az idén Jordániába mennek. Meg se nézte a kijelzőt, ezért meglepődött, amikor egy határozott női hang szólt a telefonba:

– Jó napot kívánok! Az Alkony szárny Idősek Otthonából a főnövér vagyok. Tarainé?

– Igen – válaszolt Emma, s ebben a pillanatban eszébe jutott a Mama. Talán nem fizettek be valamit? – Mi a baj?

– A Mama nagyon nyugtalan, s mindenképpen látni szeretné Önt. Mikor tudna bejönni Hozzá?

– Hogy-hogy mikor? Most semmiképpen nem, készülünk nyaralni, majd utána.

– Kedves Tarainé, ez egy óracska, s a Mama biztosan megnyugodna. Három hete nem látta Önt.

A főnövér hangja szemrehányó volt. Emma ideges lett:

– Na, ez már sok! Havi 150 ezerért még számon kér engem? Mégis hogy képzeli?

– Én nem kérek számon semmit. A Mama valóban jó helyen van azért a 150 ezerért, de tudja, egy kézfogás, egy simítás az arcon többet érne.

– Jó, jó, ne papoljon, beugrom még az utazás előtt.

Emma letette a telefont. Fel volt háborodva. Nem elég, hogy Lali ilyen bizonytalan az úti célban, még ez is. Nem csoda, hogy állandóan ideges. Mindig van valami. Tényleg be kellene ugrani az Otthonba. Most mindenesetre fodrászhoz indult, és el is megy. Ott majd ellazul, ahogy masszírozzák a fejét.

Telefonált Lalinak, hogy Jordánia. A férje persze egy tárgyalás kellős közepén volt, ráhagyott mindent. Tessék, a fodrász után neki kell beugrania az utazási irodába. Ezek nem olcsó utak, hely lesz. Három nap múlva már ülnek a repülőn. Itthon hagyják a gondokat, az alkalmazottakat, az APEH-et, mindent.

A fodrász tényleg mennyei volt. Felfrissülve lépett ki a szalonból, és a tennivalókon gondolkodott. Ekkor eszébe jutott az a kellemetlen főnövér az Otthonból. Jobb, ha most bemegy. Ahogy leparkolt a Mercivel, rájött, hogy nem hozott semmit. Nem baj.

A Mama szobájában be volt sötétítve, az éles, bántó napfényt kizárták.

Emma belépett, és látta, hogy a Mama alszik. Odament az ágyhoz, és nézte azt a kicsi testet a takarók alatt. Két keze, mint két törékeny gally, amelyeket egy szélroham el is törne. A lélegzetét alig lehetett hallani. Szinte csak pihegett. Az arca nyugodt volt, áttetsző bőre még mindig szép volt. Az emlékek betöltötték a szobát. Emma gondolatai végigvágattak a gyerekkoron. Visszagondolt sok mindenre, s valami szorító, furcsa érzés kerítette hatalmába. A gyomrából indult, de igazából semmi köze nem volt a gyomrához. Olyan erős érzés volt, hogy le kellett hajtania a fejét, hullámokban tört rá. Az arca égett, mintha lázas lenne.

Az alvók mindig megérik, ha nézik őket. A Mama kinyitotta a szemét, s rögtön meglátta az ágnál tétován álló lányát. Hálás mosoly ült ki az arcára. Nem szólt, de lelkének boldogsága látszott rajta.

Emma odahúzott egy széket, leült, s kezébe fogta azt a két kis törékeny kezet, s belepillantott azokba a végtelenül hálás szemekbe. Nem értette, mi történik vele. Most nem gondolt Jordániára, a vállalkozásra, a pénzre, semmire. Csak egy dolog uralkodott el rajta egyre jobban: az a végtelen szorító érzés, amely szavak nélkül is földbe döngölte őt.

Szvitil Ila